

Ralf Schröderi 28. novembril 2012 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (teine koda) 18. septembri 2012. aasta otsuse peale liidetud kohtuasjades T-133/08, T-134/08, T-177/08 ja T-242/09: Ralf Schröder versus Ühenduse Sordiamet

(Kohtuasi C-546/12 P)

(2013/C 38/15)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Apellant: Ralf Schröder (esindajad: advokaadid T. Leidereiter ja W.–A. Schmidt)

Teised menetlusosalised: Ühenduse Sordiamet (CPVO), Jørn Hansson

Apellandi nõuded

- tühistada Üldkohtu (teine koda) 18. septembri 2012. aasta otsus osas, milles see puudutab otsust kohtuasjas T-242/09 ja otsust kohtukulude jaotamise kohta;
- rahuldada esimeses kohtuastmes esitatud nõue tühistada CPVO apellatsiooninõukogu 23. jaanuari 2009. aasta otsus (asi A010/2007);
- mõista CPVO-lt välja apellandi kohtukulud, mis on tekkinud käesolevas menetluses, menetluses liidetud kohtuasjades T-133/08, T-134/08, T-177/08 ja T-242/09 ning CPVO apellatsiooninõukogus aset leidnud menetluses.

Väited ja peamised argumendid

- I. Esimeses väites leiab apellant, et Üldkohus eeldas õiguslikult valesti, et asjaolusid CPVO apellatsioonimenetluses seoses ühenduse sordi tühistamise nõude rahuldamata jätmisega ei tule uurida omal algatusel. Apellandi arvates on sellega rikutud apellatsiooninõukogu menetluses kohaldatavaid norme tõendamiskoormise ja tõendite hankimise kohta ning seetõttu on Üldkohus rikkunud kohustust teostada kohtulikku kontrolli ja apellandi õigusi õiglasele menetlusele, heale haldusele ja tõhusale õiguskaitsevahendile.

- II. Teises väites kritiseerib apellant Üldkohtu järeldust, mille kohaselt on CPVO menetluses taotlus menetlustoimingu tegemiseks vastuvõetav üksnes siis, kui pool on esitanud asjaomase argumendi põhjendamiseks esmapilgul usutavad tõendid. Selles osas heidab apellant ette, et rikutud on norme tõendamiskoormise ja tõendite hankimise kohta, apellant on jäetud kohtulikult ära kuulamata ning moonutatud on asjaolusid ja tõendeid, isegi kui eeldada, et tõendamiskoormis lasub apellandil.

- III. Kolmandas väites leiab apellant, et Üldkohus kvalifitseeris tema arvates „vale asjaolu”, nimelt sellisena mitte olemasoleva asjaolu õiguslikult valesti „üldtuntuks”. Selles osas väidab ta, et Üldkohus on rikkunud õiguspärasuse kontrolli kohustust ning moonutanud asjaolusid ja tõendeid.

- IV. Neljandas väites kinnitab apellant, et Üldkohus on jõudnud õiguslikult valede järeldusteni põhjendamiskohustuse ja tõendamiskoormise osas, kuna kohus heidab hagejale ette, et viimane ei ole tõendanud oma väiteid kasvuregulaatorite mõju kohta. Selles osas väidab apellant, et kohtuotsus on vastuoluline, Üldkohus ei ole teostanud õiguspärasuse kontrolli ning puuduvad põhjendused.

- V. Viiendas väites kritiseerib apellant Üldkohtu järeldust, mille kohaselt sordi *Osteospermum* tunnust „varte asendus” ei võetud sordi eristusvõime analüüsimisel arvesse või võeti arvesse ebapiisavalt. See kujutab endast määruse⁽¹⁾ artiklite 7 ja 20 rikkumist, vaidluse eseme lubamatut laiendamist ning otsusega rikutakse keeldu teha üllatav otsus. Lisaks leiab apellant, et rikutud on õigust olla kohtulikult ära kuulatud.

- VI. Kuuendas väites vaidleb apellant vastu Üldkohtu järeldusele, et taimesordi „varte asetus” tuleb kindlaks määrata suhteliste kriteeriumite alusel, nimelt lähtudes asjaomase kontrolliga seotud teistest taimedest. Apellandi arvates on siinkohal tegemist asjaolude moonutamisega, määruse rikkumisega, vaidluse eseme lubamatu laiendamisega ning Üldkohtu poolt täieliku õiguspärasuse kontrolli kohustuse rikkumisega. Otsus on seega vastuoluline.

⁽¹⁾ Nõukogu 27. juuli 1994. aasta määrus (EÜ) nr 2100/94 ühenduse sordikaitse kohta, ELT L 227, lk 1; ELT eriväljaanne 03/16, lk 390.